

MAREK *Maara* HOLEČEK

DOTKNOUT SE DUŠE

 CPRESS

Markéta Bidlasová

Dotknout se duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Markéta Bidlasová, Marek Holeček
Dotknout se duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DOTKNOUT SE DUŠE

Markéta Bidlasová, Marek Holeček

MAREK *Maara* HOLEČEK

DOTKNOUT SE DUŠE

Markéta Bidlasová

 P R E S S

OBSAH

PŘEDEHRA – NEBESKÁ PAST	12
SNY	24
BOLESTI	38
MAMINKA VŽDY VE STŘEHU	54
ŘETĚZENÍ	62
SESTERSKÝMA OČIMA	110
ROZSYPANÉ DIÁKY	118
SLOVO KÁMOŠE A SOUPUTNÍKA	130
ŽENY	136
NEJBLIŽŠÍ	152
STÍNY	168
O AUTORECH	198

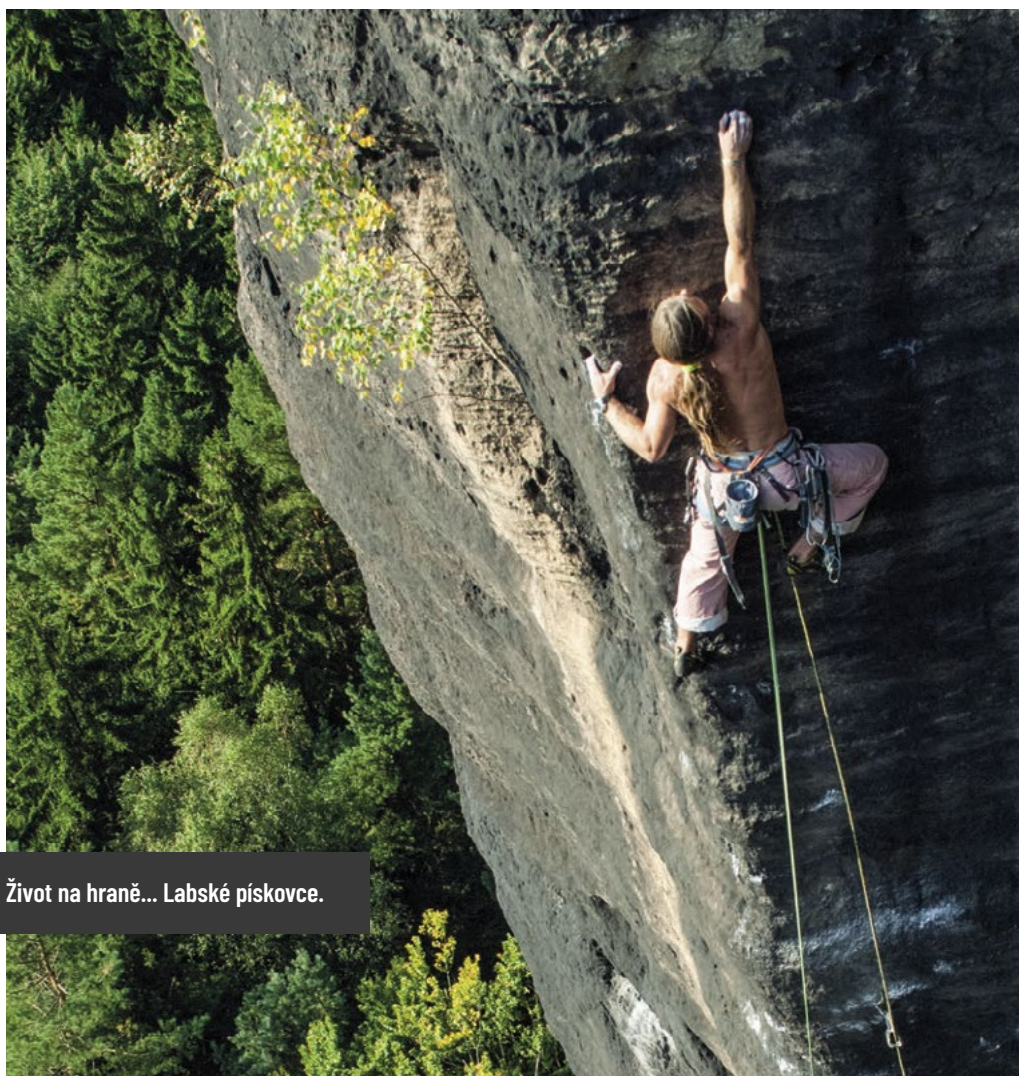

Labské pískovce jsou
pro mě rájem na zemi.

Marek „Mára“ Holeček, jeden z nejúspěšnějších a nejzkušenějších horolezců současnosti, vydal už několik knih. Věnoval se v nich popisům svých výprav, slovo v nich dával svým lezeckým partnerům i vzorům. Když se letos s Márou sešel náš dedikovaný redakční tým nad plánem na knihu další, rozhodli jsme se, že bude trochu jiná – přesto, anebo možná právě proto, že Márova poslední expedice na Baruntse byla tak ostře mediálně sledovaná. Tahle kniha by se neměla tolik věnovat konkrétním výpravám, zaobírat se vnějšími metami (horskými vrcholy a horolezeckým nebem a jeho hvězdami), ale víc zmapovat svět samotného Máry, jeho vnitřní base campy, jistítka a lana, úskalí a písky, a třeba nahlédnout i do lavinových polí a zakázaných zón.

Poté padlo rozhodnutí, že tazatelem a „spolulezcem“ na této knižní výpravě budu já, editorka předchozích Márových knížek. Známe se, něco už o Márově světě, životě a úspěších vím, a především už mám za sebou jisté zkušenosti s Márovým svérázným vyjadřováním a s proklešťováním si cesty džunglí jeho spontánního vypravěčského talentu.

A tak začala má malá osobní Expedice Mára — dvouměsíční série rozhovorů s diktafonem, při nichž jsem se snažila objevit, co Mára ještě nenapsal a co o něm ještě nevím. Postupně jsme se rozhodli Márovův rozhovorový portrét rozšířit ještě o výpovědi jeho nejbližších, lidí tvořících jeho zázemí, jeho výchozí body.

Život na hraně... Labské pískovce.

Během našich schůzek jsem zjistila řadu věcí. Tak třeba se mi potvrdilo, co jsem tušila: totiž že se s Márou skvěle povídá, dialog se s ním ale nevede vždyc-
ky snadno. Mára odbíhá od nastoleného tématu s lehkostí horského kamzíka
a posluchač najednou zjišťuje, že panorama, na něž hledí, není Himálaj, ale
Hradčany. Dalším – milým! – zjištěním bylo, že Márovo gentlemanské chování
má překvapivou výdrž. Na růži, kterou jsem dostala na každém, ale opravdu
každém našem setkání, si posléze zvykly i mé děti (zpočátku je pravidelně vy-
dělila, sugerujíc jim, že prošvihly nějaké mé výročí či svátek). I já jsem si ovšem
na některé věci musela zvyknout. Bujarý chechot by byla celkem příjemná až
nakažlivá záležitost, kdyby mě ovšem nezneklidňovalo pomýšlení na nebohé-
ho pana Kaděru, kterýžto bude mít za úkol naše hovory nahrubo přepisovat ze
zvukového záznamu do písemné formy. Také pohled na muže snídajícího pivo
nebo chardonnay se dal vydržet, vzhledem k tomu, že to nebyl muž můj. Navíc
jsem ho párkrát viděla i jíst nebo pít limonádu!

V průběhu setkávání se ale začaly nenápadně vyjevovat hlubší a zajíma-
vější věci. Třeba jak často pod suverénními, vtipnými kaskádami slov víc a víc
prosvítala pokora, když Mára mluvil o svých vztazích. Nebo to, jak se smysl jeho
promluv překvapivě projasňoval, když jsem pochopila, že Máru nelze tlačit do
předem vymyšlených přihrádek. Za mnoha řehoty a odbočkami se odkrýval pře-
kvapivě uspořádaný vesmír, Mára se vracel od Hradčan do Himálaje a pointoval
tam, kde už jsem to dávno nečekala. Nakonec se jeho odpovědi mimo položené
otázky mnohdy ukázaly jako ty nejfunkčnější a nejzajímavější.

V závěru našich hovorů jsem se pak aspoň zčásti smířila s faktem, že ač
je Mára sdílný extrovert, zdánlivě ochotný mluvit o všem, kvůli svojí svérázné
unikavosti a těkavosti a nechuti vracet se tam, „kde nám bylo mizerně“, pro mě
stejně zůstane trochu záhadou. Mára, tenhle přírodní úkaz, posedlý muž ze sorty
lidí, která od nepaměti objevovala nové kontinenty, prozkoumávala místa, kde
„jsou lvi“, bude asi stejně nejlépe poznatelný nikoli skrz mluvení, ale na laně
(vztahovém nebo reálném) nebo v akci...

Sicílie. Viktorka se ve skalách
dost často baví po svém.

PR

EDEHRA

PŘEDEHRA

Nebeská past

„Portrét“ Máry je na místě odstartovat alespoň malým vhledem do expedice, která se udála těsně před tím, než jsme s hovory začali. A naše rozmluvy v mnohém tematicky předznamenala... Nebýt výpravy na Baruntse a hlavně následné rekonvalescence, neměl by nejspíš Mára na naše setkávání tolik času. A já v hlavě tolik otázek.

Na počátku tudíž budiž slovo Márovo:

Tohle jsou první ucelenější informace z našeho jarního výjezdu do Himálaje. Naším cílem spolu s „Rád'ou“ Radoslavem Grohem byla západní stěna Baruntse (7129 m), vyrůstající z údolí Hunku v regionu Khumbu. Myšlenku na novou linii překrásnou stěnou, která v mé mysli budila velký respekt, jsem nosil v hlavě už pár let. Znovu jsem ji oživil až v roce 2019, když jsem Baruntse opět spatřil v její plné kráse. Nicméně tehdy byl na seznamu jiný vršek o kousek dál ve stejném údolí, kam jsme šli se Zdendou „Háčkem“ Hákem vylézt novou cestu na severozápadní stěnu Čamlangu. Ten jediný pohled mi ale stačil, abych si řekl, že se sem musím vrátit. A na to došlo letos.

12. května

Pokus vylézt novou cestou na severozápadní stěnu Baruntse právě začíná. Parták pro lezení je mnou ověřený a vlastními větry ošlehaný „Radárek-Radar“ Radoslav Groh. Ten se nominoval a zároveň jako jediný soupeřník zbyl. Jen pro doplnění, další se o místo nervali. Přitom všechny bonusy jsou na naší straně. Dvoukilometrová stěna končící v sedmi tisících sto metrech, průserem

vonící, hovadská, nevyzpytatelná. Tam ve stěně se utkáme s naší představou, dovednostmi a osudem, jenž nám hvězdy nachystají. Doprovodné duše, abychom nebyli uprostřed hor opuštění, jsou hned dvě. Jednou je Pavel Hodek, alias „Hod'as-píšťalka“. Ten plní úlohu hlídacího psa v base campu a partáka pro aklimatizační uzávěrku, kdy chceme nejprve vystoupit normálkou na vršík Baruntse. Poslední neznámou tváří, kterou nyní poodhalím, je Tomáš „Galas“ Galásek. Ten má úlohu býti bystrým očkem kamery při dokumentaci příběhu a zaznamenat tu výjimečnou krásu míst. Tím je popsán celý tým, úlohy jsou rozděleny. Jedna úloha navíc je však pro všechny stejná. Sám sobě každý kuchařem, nosičem, přítelem pro dlouhé večery, jelikož krom Yettiho, tetřivků a drobné havěti zde další živé duše není. Příběh naší první letošní výpravy tedy právě začal a dokud budeme dýchat a satelit dovolí posílat zprávy přes mračna, budete znát i naše kroky. Zdravím z Čukhungu!

14. května

Zpráva ze satelitního telefonu

Dnes jsme se všichni po všech peripetiích konečně shledali v base campu. Problém byl v tom, že Galasovi se v den odchodu z Čukhungu přes sedlo Ampu Lapča udělalo zle, horečka, zimnice a hůř dýchal. Vypadalo to jako klasické příznaky na hov.... Poslal jsem nicméně Radárka a Hod'ase s nosiči napřed s tím, že za nima o pár dní později dorazím/e. Okamžitě putovaly ke všem svatým mé prosby, ať Tom nemá to, na co všechny symptomy ukazují. A hle, byl jsem vyslyšen. Galasník ráno skáče jak rybička a razíme za ostatními. Ještě nás za 5800metrovým sedlem chytla sněhová bouře, která si vyžádala divoký bivak. Ted' už však všichni sedíme v base campu u zamrzlého plesa a již plápolá oheň ze zbytků dřeva a též bordelu, který tu zanechaly jiné výpravy. Zároveň poslední purpurové paprsky slunce olizují úžasnou severozápadní stěnu Baruntse. Náš cíl je na dosah, jsme naprosto sami uprostřed krásy hor a s přicházející tmou se nese údolím náš veselý smích.

Nepál. Střecha hotelu Bubo v Káthmándú těsně po návratu z výpravy na Baruntse. Holt lezení v horách dělá atletická těla.

18. května

Zpráva ze satelitního telefonu

Chvíle našeho nástupu do severozápadní stěny „Barušky“ se blíží. Ještě den čekání v base campu, zatímco počasí si na vrškách skotačí, a pak s Rád'ou vyrazíme pro odpověď. Lze prolézt panenskou linií himálajským obrem z ledu a skály, kde oko nenachází kousek rovného místa k odpočinku? Je naše představa hnaná touhou proveditelná, máme na to, abychom všechna úskalí překonali? Kdo ví... možná hvězdy nad hlavou znají odpověď, ale těm je nejspíš jedno, co dva tajtrdlíci tam dole tvoří. Zatím si krásná, dech beroucí, též hrůzu a respekt nahánějící Baruntse drží své tajemství v chladivém sevření. Výsledek budeme znát za několik dní....

20. května

Zpráva ze satelitního telefonu

Pod Baruškou... Už bivakujeme pod stěnou, přičemž odchod z base campu nebyl tak hladký, jak jsme si naplánovali. Počasí si z nás dělalo dobrý den a k odchodu došlo až odpoledne. Nicméně padlo rozhodnutí a za drobného sněžení jsme se s Rád'ou propletli bludištěm trhlin, též pod zlověstně visícími séraky velikosti domu. Někdo zamrazil vodopád padající z hory. Nečinný byl ale jen na první pohled. Ale trápit se zrovna v momentě, kdy si to v něm šněruji, tím, zdali mi spadnou desítky tun ledu na hlavu, není úplně dobrý nápad. Až za svitu čelovek stavíme stan na sněhovém platu, přímo na úpatí „Barušky“. Zítra již lezeme a budeme ukrajovat první metry z našeho snu. Máme chuť poprat se o výsledek, ale též spousty obav a lehce nabobkováno v kalhotách. Je to vlastně pokaždé stejné... tak jedeeem.

22. května

Zpráva ze satelitního telefonu

Bivak pro dva zadky... Už od prvního metru, kdy se cepíny a mačky zakously do tvrdého ledu, bylo jasné, že nás čeká tvrdý boj. Obecně se poslední léta v himálajských severních a západních stěnách moc sněhu ani ledu neurodilo. Spíše naopak, viditelně jich ubylo. Čekat ale na obrat k lepšímu by mohlo být čekáním na Godota. Náš dvanáctihodinový maraton skončil kousek pod prvním sněhovým polem. Těžké mixové lezení nás vysávalo s každým krokem a těsně před večerem jsme museli v té strmé nepřátelské zdi ještě hledat, kde složíme hlavu. Nakonec jsme v jednom koutu vysekali do ledu polici na dvě pozadí. Šílený bivak, ale jedeme dál.

23. května

Zpráva ze satelitního telefonu

Pokračujeme... Po bídém bivaku, kdy nohy visely vstříc údolí a zadnice neustále sjížděla z ledové police, jsme s ranním kuropěním vystartovali dál. Lezení šlo pomalu, jelikož skála je rozbitá a ledu pomálu, k tomu je tvrdý jak sklo. Kolem jedenácté v šedesátistupňovém svahu obloukem míjíme zbytky stanu, který už částečně zarostl do ledu. Vybavil se mi ten smutný příběh mých dvou kamarádů Petra a Kuby, kteří sem před lety přijeli se stejným cílem jako my. Něco se ale pokazilo a od té doby je již nikdo neviděl. Zahazuji chmurné myšlenky a lezeme dál, až pod vrcholový žlab. Od vrcholového hřebenu nás dělí dvě stě výškových metrů, pak už jen stovka sněhem na vrchol Barušky. Dnes máme slušný bivak, jsme vorvaní jak borůvky, nějaké síly ale ještě vydolujeme. No a pokud všemohoucí bude zítra doma a dá svolení, tak dolezeme severozápadní stěnu. To ovšem hodně, ale opravdu hodně předbíhám.

24. května

Zpráva ze satelitního telefonu z Grandhotelu Pupp

Dnes byl zatím pro nás nejhorší den. Těžké sněhové varhany, strmé ledy a skalní prahy. Prostě kombinace toho nejhoršího. I tak jsme kousíček od vrcholového hřebene. Je na dosah ruky, nějakých padesát metrů. Dolézt tam ale bylo už nad naše síly, jelikož z nebe začalo hustě sněžit a shora stékaly po skále sněhové řeky. Naštěstí místo pro bivak bylo po ruce – takový vybíhající ostroh, který má z každé strany kilometrovou díru, ale zároveň uprostřed malou plošinku na náš stan. Z žádné strany ani centimetr navíc. Lavinky nás obtékají, ale v dané chvíli je to hotel Pupp. Jsme utahaní jak kořata, promrzlí, hladoví a žízniví. Bůh nám pomáhej zítra to doklepat nahoru a též i při sestupu.

25. května

Zpráva ze satelitního telefonu

Peklo na vrcholu... prolezli jsme s Rád'ou kolem 16. hodiny novou cestu severozápadní stěnou a o pár minut později přešli i přes vršek Barušky. Ani jsme se nefotili, žádné projevy radosti, hned jsme pokračovali dál, dokud nám pekelné počasí dovolilo sestupovat. Šestý bivak na sebe nenechal dlouho čekat, máme ho někde kolem sedmi tisíc. Uléháme v mokrých věcech do úplně promočených spacáků, přičemž se modlíme, aby zítra aspoň chvilčkama bylo vidět na sestup do údolí. Máme toho dost!

26. května

Zpráva ze satelitního telefonu

Bílá tma... jsme uvěznění počasím. Další bivak na hřebenu Barušky v 6900 metrech. Padá sníh, funí a není nic vidět. Stačily by nám tři hodiny

viditelnosti a byli bychom dole. Zkusíme dát pokus i v noci, ale zatím čekáme. Sněžit má až do soboty. Budu posílat aktuální zprávy, dokud vydrží baterie satelitního telefonu.

27. května

Zpráva ze satelitního telefonu

Stav je neměnný, jsme uvěznění v sedmi tisících a nemůžeme se hnout. Stále sněží, fouká a není vidět na krok. Čekáme na zázrak, který snad dorazí v sobotu.

28. května

Zpráva ze satelitního telefonu

Přežili jsme další pekelnou noc v uragánu a za vydatného sněžení. Stan jsme museli průběžně rukama vyhrabávat z napadaného a nafoukaného sněhu. Všechny prosby a modlitby směřujeme k sobotě.

29. května

Zpráva ze satelitního telefonu ráno

Opět šílená, promrzlá noc s uragánem, ale ráno bezvětří a slunce! Jdeme dolů, jdeme doluuuu, jdeme doluuuu.

Zpráva ze satelitního telefonu večer

Slezli jsme dneska 1100 metrů ve strašném lavinovém sněhu. Podařilo se nám dostat do pohodového terénu. Jsme vyčerpaní, ale v pořádku. Díky množství napadaného sněhu už není možné odejít z base campu. Navíc odtamtud už asi